

Arrest

nr. 202 931 van 24 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 6 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het samenhangende bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 februari 2015 dient de verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Op 1 juni 2015 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

De gemachtigde verklaart deze aanvraag op 17 juni 2016 ongegrond.

Op 12 september 2017 dient de verzoekster opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

1.2. Op 17 oktober 2017 beslist de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Op dezelfde dag geeft hij de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze is als volgt gemotiveerd:

“S., H. (RR (0) 61.06.08 538-60)

geboren op 08.06.1961 te Breznica

+ meerderjarige kinderen

S., K. (RR (0) 94.03.27 452-54)

geboren op 27.03.1994 te Veliki Trnovac

S., M. (RR: 099062745877)

geboren op 27.06.1999 te Veliki Trnovac

nationaliteit: Servië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 16.02.2015 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 12.09.2017 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 13.10.2017 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.”

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd genomen ten aanzien van S. M. . Deze is als volgt gemotiveerd:

“Mevrouw,

Naam + voornaam: S., M.

geboortedatum: 27.06.1999

geboorteplaats: Veliki Trnovac

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: uit het paspoort van betrokkene blijkt dat op 12.04.2011 het Schengengrondgebied heeft betreden. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.”

De derde bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd genomen ten aanzien van S. K., en is als volgt gemotiveerd:

“Mevrouw,

Naam + voornaam: S., K.

geboortedatum: 27.03.1994

geboorteplaats: Veliki Trnovac

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: uit het paspoort van betrokkene blijkt dat op 12.04.2011 het Schengengrondgebied heeft betreden. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14, §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

°4 de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 13.06.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 24.06.2016. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.”

De vierde bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van S. H. en is als volgt gemotiveerd:

“Mevrouw,

Naam + voornaam: S., H.

geboortedatum: 08.06.1961

geboorteplaats: Breznica

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: uit het paspoort van betrokkene blijkt dat op 12.04.2011 het Schengengrondgebied heeft betreden. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14, §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen vermindert omdat:

°4 de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 15.06.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 24.06.2016. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan."

2. Ontvankelijkheid

In casu werd het beroep enkel op de rol geplaatst voor zover het ingediend werd door mevrouw Saljhi Mevlude. Enkel voor mevrouw Salihe Mevlude werd een stuk voorgelegd ter staving van de kosteloosheid van de procedure.

In zoverre het beroep gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten getroffen ten aanzien van mevrouw Hanife Salihi en mevrouw Kumrije Salihi is het beroep niet ontvankelijk.

In dit verband wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op de bepaling van artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) die stelt dat: *"De beroepen bedoeld in artikel 39/2 (...) voor de Raad (kunnen) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang."* Het betreffende belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat verzoeker zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en verzoeker zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beiden. De voormelde bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten hebben enkel betrekking op diegene aan wie het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten en hebben geen uitstaans met mevrouw Mevlude Saljhi die voorliggende vordering heeft ingediend. Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang heeft de verzoekster niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissingen aan te vechten. Het begrip hoedanigheid of procesbevoegdheid is *"het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen"* (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137). Verzoekster heeft in casu niet de hoedanigheid om met betrekking tot de bestreden bevelen getroffen ten aanzien van Kumrije Salihi en Hanife Salihi een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te dienen nu de voormelde bevelen niet tegen haar gericht zijn.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht het eerste middel als volgt toe:

"III. EERSTE MIDDEL Met betrekking tot de weigeringsbeslissing 9terVr.W.

Schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet, schending van artikel 3 EVRM, en de materiële motiveringsplicht

Er werd een nieuwe 9ter aanvraag gedaan op grond van nieuwe medische attesten, die getuigen van een verergering van verschillende symptomen, en die naar verschillende rapporten over de mogelijkheid tot behandeling in Servië verwijzen.

Dit zijn beide nieuwe elementen, die nog niet in die mate werden ingeroepen bij een vorige aanvraag.

Zowel de verergering van de ziekte als de verduidelijking van de situatie in het land van herkomst kan een nieuw element uitmaken in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing motiveert geenszins waarom de nieuwe attesten geen nieuwe elementen uitmaken.

Ook stelt de wet niet dat de nieuwe elementen medische elementen moeten zijn, zodat ook de verwijzing naar nieuwe rapporten over de mogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst in overweging dienden genomen te worden.

Bovendien werd verwezen naar de rechtspraak van het EHRM, met name het arrest Paposhvili, hetgeen een nieuw element uitmaakt, daar dit arrest de lidstaten oplegt een meer rigoureuus onderzoek te doen dan ze in haar vorige rechtspraak vroeg, en zeker een meer rigoureuus onderzoek dan hetgeen dat in de vorige aanvragen van verzoeksters door de Dienst Vreemdelingenzaken werd gedaan.

De Grote Kamer zet meticuleus uiteen welke procedurele taken de overheid dient te verrichten. De vraag is niet of een adequate behandeling in het algemeen of in theorie beschikbaar is, maar ook of deze "sufficiënt and appropriate in practice for the applicant's illness" (§189) is voor de persoon in kwestie en er dient na gegaan te worden "the extent to which the individual in question will actually have access to this care and these facilities in the receiving State" (§ 190). Verschillende elementen dienen in rekening genomen te worden: kost van de medicatie en de behandeling, aanwezigheid van een sociaal en familie netwerk en de afstand die afgelegd moet worden om toegang te krijgen tot de noodzakelijke zorg (§190).

Meer nog, de overheid dient bij twijfel garanties te krijgen van het land van herkomst (zie paragraaf 191):

"Where, after the relevant information has been examined, serious doubts persist regarding the impact of removal on the persons concerned - on account of the general situation in the receiving country and/or their individual situation - the returning State must obtain individual and sufficient assurances from the receiving State, as a precondition for removal, that appropriate treatment will be available and accessible to the persons concerned so that they do not find themselves in a situation contrary to Article 3 (on the subject of individual assurances, see Tarakhel, cited above, § 120)."

Volgens de Grote Kamer kan artikel 3 EVRM geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een érnstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (§ 183).

Nationale administraties en rechters moeten "geval per geval nagaan of de zorgen die in het algemeen beschikbaar zijn in het bestemmingsland in de praktijk voldoende en adequaat zijn om de pathologie waaraan de betrokkene lijdt te behandelen." (§ 187-189)

De overheden moeten ook onderzoeken of "het voor de betrokkene effectief mogelijk is toegang te hebben tot deze zorgen en behandelingen in het bestemmingsland". Hiervoor moeten ze voornamelijk volgende elementen in overweging nemen: "de kostprijs van de medicatie en behandelingen, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk, en de geografische afstand om de nodige zorgen te verkrijgen" (§ 190).

Dit onderzoek gebeurde nooit, niet in een vorige aanvraag en al zeker niet in de huidige.

De motivering is dan ook onjuist.

De bestreden beslissing maakt een schending uit van artikel 3 van het EVRM, gelet op de situatie van

Mevlude en de rechtspraak van het EHRM, hierboven aangehaald.

Ook hetgeen werd aangehaald in verband met discriminatie van Albanezen in Servië, werd nog niet eerder beoordeeld door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Er kan verwezen worden naar het arrest 88 598 van 28 september 2012, waar men stelt dat met dit element rekening gehouden moet worden met de discriminatie, met name van Albanezen in Servië:

« Dans l'espèce, le C.C.E. affirme qu'il ne ressort pas de l'analyse de l'O.E. qu'il a « correctement apprécié la disponibilité et l'accessibilité en Serbie des soins requis par l'état de santé du requérant, à la lumière de l'élément particulier de son origine albanaise ». Il reproche à la décision de se limiter à faire état de la disponibilité en Serbie de services hospitaliers de psychiatrie, de psychiatres et de l'existence d'une assurance maladie. Il en résulte que l'O.E. n'a pas correctement motivé sa décision en ne répondant pas à « un des éléments particuliers » de la demande d'autorisation de séjour, alors qu'il est tenu pour le moins de répondre aux arguments essentiels de celle-ci (point 2.3 §§ 5 et 6). Le C.C.E. annule la décision de refus de séjour pour motifs médicaux. »

Tenslotte werd over de mogelijkheid voor Mevlude om naar school te gaan door de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet geoordeeld.”

2.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad merkt op dat het eerste middel integraal gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling houdt duidelijk twee onderscheiden mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkene, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Deze twee verschillende mogelijkheden moeten onafhankelijk van elkaar worden getoetst (cfr. RvS 19 juni 2013, nr. 223 961, RvS 28 november 2013, nrs. 225 632, 225 633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Voor wat betreft de ziekte die een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene vormt, stemt artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet overeen met artikel 3 van het EVRM en in die mate heeft de Belgische wetgever artikel 9ter aan de interpretatie van artikel 3 van het EVRM door het EHRM willen verbinden (RvS 29 januari 2014, nr. 226 251). De tweede mogelijkheid gaat echter verder en vereist dat onafhankelijk van het reële risico voor het leven of de fysieke integriteit, tevens wordt onderzocht of de ziekte aanleiding kan geven tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer hiervoor geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, moeten de hierboven besproken risico's worden beoordeeld door de ambtenaar-geneesheer, die hieromtrent advies geeft aan de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde.

De eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.”

Deze bepaling legt de gemachtigde de verplichting op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. In dat geval is een onderzoek naar de twee verschillende mogelijkheden van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals hierboven weergegeven, niet aan de orde. De verzoekster moet in casu dus aannemelijk maken dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze toepassing maakte van artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet.

In casu blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat deze uitdrukkelijk verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 oktober 2017. Dit advies werd samen met de bestreden beslissing aan de verzoekster ter kennis gebracht. Daarom maken de motieven van het advies van 13 oktober 2017 integraal deel uit van de eerste bestreden beslissing, die er haar noodzakelijke grondslag in vindt.

Op 13 oktober 2017 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies, en hij motiveert dit als volgt:

“S., M. (R.R.: 099062745877)

Vrouwelijk

nationaliteit Servië

geboren te Veliki Trnovac op 27.06.1999

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 16-2-2015 en 12-9-2017 te vergelijken.

Bijgevoegde documenten ter staving van de aanvraag van 12-9-2017:

- *Standaard Medisch Getuigschrift d.d. 16-8-2017 van dr. De Borre, orthopedisch chirurg, met de volgende informatie:*
 - o Meisje met dysraphisme van de wervelkolom op lumbosacraal niveau door lipomenigocoele.*
 - o In de voorgeschiedenis (2013) correctieve ingrepen aan beide voeten.*
 - o Huidig probleem: belangrijke parese onderste ledematen met misvorming van de voet op niveau van M1. Bijkomend scoliose,*
 - o De behandeling bestaat uit het dragen van orthese en aangepast schoeisel. Deze dient in de toekomst verder gezet te worden.*
- *Standaard Medisch getuigschrift d.d. 23-5-2017 van dr. Klame, huisarts, met als diagnose misvorming van de onderste ledematen op niveau van enkels en voeten met nood aan eventuele ingreep. Betrokkene verplaatst zich in rolstoel.*
- *Verslag orthopedie d.d. 10-9-2015: meisje van 16 met belangrijke misvorming en neurologische pathologie.*
- *Schrijven van 20-5-2011 van de dienst algemene heelkunde: wondverzorging met cultuurname ter hoogte van de voeten.*
- *Operatieverslag d.d. 30-4-2013: correctieve ingreep li voet (attest bijgevoegd bij aanvraag 16-2-2015). Verslag consultatie 11-5-2012: richtlijnen voor de school in kader van transport en indicatiestelling ingreep voeten (attest bijgevoegd bij aanvraag 16-2-2015).*
- *Verslag orthopedie d.d. 10-12-2013: planning tot correctieve ingreep ter hoogte van beide voeten (attest bijgevoegd bij aanvraag 16-2-2015).*
- *Controle scoliose radiografisch d.d. 7-8-2015 hoek van Cobb 20°.*

- Consultatie orthopedie 12-7-2016: stabiele scoliose, geen therapeutische implicaties.

Hieruit kunnen we besluiten dat betrokkene in haar aanvraag d.d. 12-9-2017 een SMG en medische attesten voorlegt waaruit blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 16-02-2015.

Uit de aangeleverde documenten kunnen we dus besluiten dat het hier gaat om een 18-jarig meisje uit Servië met een belangrijke parese van de onderste ledematen met misvorming van beide voeten en een stabiele scoliose. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”

Het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 1 juni 2015 dat werd gegeven in het kader van de behandeling van de aanvraag van 16 februari 2015 bevindt zich eveneens in het administratief dossier. Op basis van dit advies besloot de gemachtigde nadien op 17 juni 2015 tot de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag van 16 februari 2015. De ambtenaar-geneesheer gaf op toen het volgende advies:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 16.02.2015.

De volgende medische getuigschriften/verslagen werden door de betrokkene voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- Protocol RX voeten d.d. 05/08/2011, opgesteld door dr. Sanjiva Pather / dr. France Ziereisen, dienst medische beeldvorming van het Universitair Kinderziekenhuis Koningin Fabiola in Brussel.
- Verslag van een consultatie op 11/05/2012, opgesteld door dr. Ludo De Borre, kinderorthopedie, Universitair Kinderziekenhuis Koningin Fabiola in Brussel,
- Operatieverslag d.d. 24/12/2012, opgesteld door dr. Diane Franck, plastische chirurgie, Universitair Kinderziekenhuis Koningin Fabiola in Brussel (biopsie letsel ter hoogte van het plantair oppervlak van de rechtersvoet op 18/12/2012).
- Medisch getuigschrift d.d. 10/12/2013, eveneens opgesteld door dr. Ludo De Borre.
- Operatieverslag d.d. 23/04/2013, eveneens opgesteld door dr. Ludo De Borre (correctie rechtersvoet op 23/04/2013).
- Operatieverslag d.d. 30/04/2013, eveneens opgesteld door dr. Ludo De Borre (correctie linkersvoet op 30/04/2013).
- Medisch getuigschrift d.d. 13/02/2015, eveneens opgesteld door dr. Ludo De Borre.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt dat dit 16-jarig meisje gekend is met paraplegie van de onderste ledematen als gevolg van een spinaal dysrafisme met lipomeningocele. Zij werd op 2-jarige leeftijd behandeld in Belgrado, Servië: rugoperatie met vrijmaken van het ruggenmerg (“detethering”).

Er blijkt sprake van neuropathische gewrichtsdeformaties en onmogelijkheid tot stappen, alsook van sensorische stoornissen vanaf L4 tot sacraal.

We noteren in deze context ook een operatie van de rechter- en linkersvoet, respectievelijk op 23 en 30/04/2013, ter correctie van een uitgesproken equinovalgus deformatie beiderzijds met radiologisch belangrijke neuropathische deformaties van het enkelgewricht en voornamelijk van de calcaneus opdat betrokkene AFO's zou kunnen dragen en om drukulcera te voorkomen).

Betrokkenes huidige behandeling bestaat uit orthopedische apparatuur: een rolstoel, AFO's en een scoliose-corset.

Dr. De Borre attesteerde in het medisch getuigschrift van 13/02/2015 verder dat in de toekomst verschillende orthopedische correcties nodig zullen zijn (in verband met toenemende deformatie rug en onderste ledematen).

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen.

Mantelzorg is gezien betrokkenes leeftijd (16 jaar) en gezien de aard van de medische problematiek (paraplegie van de onderste ledematen) aan te bevelen.

Wat betreft de beschikbaarheid van de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst, Servië: Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

- Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is²:

| o van lokale artsen die in het land van herkomst werken en contractueel aangenomen

werden door de Medische Adviesdienst van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 10/04/2014 met het unieke referentienummer RS-3261- 2014.

o van lokale artsen die in het land van herkomst werken en contractueel aangenomen werden door de Medische Adviesdienst van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 15/05/2014 met het unieke referentienummer RS-3339- 2014.

o van lokale artsen die in het land van herkomst werken en contractueel aangenomen werden door de Medische Adviesdienst van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 24/09/2014 met het unieke referentienummer RS-3504- 2014.

o van lokale artsen die in het land van herkomst werken en contractueel aangenomen werden door de Medische Adviesdienst van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 20/05/2015 met het unieke referentienummer BMA 6777.

- Informatie bekomen via <http://www.belmedic.rs/Bel-Medic/2/Bel-Medic-general-Hospital.shtml> (geraadpleegd op 07/05/2015),

- Informatie bekomen via <http://tirsova.rs/> (geraadpleegd op 08/05/2015).

Uit deze informatie blijkt dat behandeling met orthopedische apparatuur (met name een rolstoel, enkelvoet orthesen en een spinale brace of corsetbrace) beschikbaar is in Servië. Pediatrische en orthopedische (kinderorthopedische) zorgen zijn beschikbaar in Servië.

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst, Servië:

Verwijzend naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf d.d. 01/06/2015: (...)

Uit deze informatie kunnen we besluiten dat er geen bezwaren zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, Servië.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze paraplegie van de onderste ledematen als gevolg van een spinaal dysrafisme met lipomeningocoele bij de betrokkene, met neuropathische gewrichtsdeformaties en onmogelijkheid tot stappen, alsook sensoriële stoornissen vanaf L4 tot sacraal, zoals hierboven beschreven, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Servië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Servië."

De ambtenaar-geneesheer is in zijn advies van 1 juni 2015 dus de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen nagegaan in Servië. Op basis van dit advies besloot de gemachtigde nadien op 17 juni 2015 tot de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag van 16 februari 2015. Uit de gegevens van de Raad blijkt niet dat de verzoekster bij de Raad een beroep instelde tegen deze beslissing, noch maakt de verzoekster aannemelijk dat zij dit wel gedaan heeft. Deze beslissing is aldus definitief.

De verzoekster betoogt in haar eerste middel dat er volgens haar wel sprake is van 'nieuwe elementen'. Zij stelt dat ze nieuwe medische attesten heeft voorgelegd, die getuigen van een verergering van de verschillende symptomen en die naar verschillende rapporten over de mogelijkheid tot behandeling in Servië verwijzen. Ze meent dat zowel de verergering van de ziekte, als de verduidelijking van de situatie in het land van herkomst een nieuw element kan uitmaken in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing motiveert volgens de verzoekster niet waarom de nieuwe attesten geen nieuwe elementen uitmaken. Ook stelt de wet volgens de verzoekster niet dat de nieuwe elementen medische elementen moeten zijn, zodat ook de verwijzing naar nieuwe rapporten over de mogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst in overweging moeten genomen worden. Verder verwijst zij naar de rechtspraak van het EHRM, met name het arrest Paposhvili, wat volgens haar ook een nieuw element uitmaakt.

De Raad stelt vast dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 1 juni 2015 blijkt dat op dat moment het medische attest van 13 februari 2015 het meest recente was waarmee hij rekening hield bij zijn advies. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 oktober 2017 blijkt in ieder geval dat de ambtenaar-geneesheer met meer recente medische attesten rekening heeft gehouden. Dit advies

vermeldt immers uitdrukkelijk de standaard medische getuigschriften van 16 augustus 2017 en 23 mei 2017, een verslag orthopedie van 10 september 2015, een controle 'scoliose radiografisch' van 7 augustus 2015 en een consultatie orthopedie van 12 juli 2016.

Waar de verzoekster laat uitschijnen dat er sprake is van een verergering van de ziekte omdat de symptomen verergerd zijn laat zij na aan te geven welke symptomen dan wel verergerd zijn, alsook in welk opzicht deze verergerd zijn. In haar medische regularisatieaanvraag lijkt zij zichzelf tegen te spreken door te stellen "*dankzij de operaties heeft M. minder pijn*". Het vaag betoog van de verzoekster laat de Raad in geen geval toe vast te stellen dat er daadwerkelijk sprake is van een verergering van de ziekte.

Los van deze vaststelling merkt de Raad op dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing besliste dat de elementen die in de bijgevoegde medische attesten worden vermeld, eveneens werden ingeroepen in de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf. De ambtenaar-geneesheer oordeelde in zijn advies van 13 oktober 2017 dat hij uit de aangeleverde documenten kon besluiten dat het hier gaat om een 18-jarig meisje uit Servië met een belangrijke parese van de onderste ledematen met misvorming van beide voeten en een stabiele scoliose en dat het voorgelegde medisch getuigschrift dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigt. In casu blijkt niet dat de verzoekster betwist dat het om dezelfde aandoeningen gaat. Ze stelt enkel dat de symptomen zouden verergerd zijn. Hiermee maakt zij niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet, nu de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 1 juni 2015 al oordeelde dat de noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk waren. De verergering van de symptomen van dezelfde aandoening doet in casu niet terzake, omdat de ambtenaar-geneesheer reeds vaststelde dat de noodzakelijke medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Servië en er in casu niet blijkt dat er een andere behandeling noodzakelijk is. De verzoekende partij betoogt evenmin dat er een andere of aanvullende behandeling nodig zou zijn?

Wel betwist de verzoekster dat de noodzakelijke medische behandeling in Servië beschikbaar en toegankelijk zou zijn. Zij stelt dat zij medische attesten heeft bijgebracht die naar verschillende rapporten over de mogelijkheid tot behandeling in Servië verwijzen. Daargelaten de vraag of een wijziging van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst een 'nieuw element' kan uitmaken, laat de verzoekster na aan te tonen welke bijgebrachte medische attesten naar welke specifieke rapporten verwijzen. Evenmin toont zij aan wat de concrete inhoud van deze rapporten zou zijn.

In haar aanvraag van 12 september 2017 verwijst de verzoekster enkel naar wat dokter De Borre schreef in zijn attest van 10 september 2015, namelijk "*les soins que la fille a eu en Serbie étaient insuffisantes vu les déformations gigantesques qu'elle a attrapé pendant sa jeunesse. En Serbie les soins qui ne pourraient être donnés à l'enfant vu la situation géographique*". De Raad kan enkel vaststellen dat deze vermelding van dokter De Borre geen verwijzing naar enig rapport inhoudt. De verzoekster heeft bij haar aanvraag geen enkel rapport gevoegd. Zij verwijst in voetnoot in haar aanvraag wel naar een rapport van FIDH van april 2005. Uiteraard maakt zij met het louter vermelden van een dergelijk oud rapport niet aannemelijk dat de situatie in Servië sinds 2015 zou veranderd zijn. Het is dan ook duidelijk dat zij met deze loutere beweringen niet aannemelijk maakt dat de situatie in Servië veranderd zou zijn sinds de beslissing van 17 juni 2015. Waar de verzoekster aanvoert dat zij zou gediscrimineerd worden in Servië, maakt zij dit evenmin op enige concrete wijze aannemelijk. De verwijzing naar verouderde rapporten volstaat niet om aan te tonen dat er op heden nog sprake is van discriminatie. In haar aanvraag verwijst de verzoekster in een voetnoot ook nog naar een rapport van Human Rights Watch van juni 2016. Dit rapport telt 95 bladzijden en de verzoekster verwijst wat dit rapport betreft naar twee korte passages, die zij ook citeert. Uit deze citaten in haar aanvraag blijkt dat gehandicapte kinderen in instellingen worden ondergebracht ook al hebben ze nog levende ouders. Hiermee maakt de verzoekster in ieder geval niet aannemelijk dat de situatie van beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in Servië zou gewijzigd zijn of dat zij gediscrimineerd zou worden. Immers blijkt verzoekster, voor wie een medische aandoening wordt ingeroepen, meerderjarig te zijn, zodat de vermelding van deze citaten niet relevant lijkt.

De verzoekster betoogt verder dat het arrest Paposhvili van het EHRM ook een nieuw element uitmaakt, omdat dit arrest de verweerder oplegt een meer rigoureuus onderzoek te doen dan het EHRM in haar vorige rechtspraak vroeg en zeker een meer rigoureuus onderzoek dan hetgeen in de vorige aanvragen van de verzoekster door de verweerder werd gedaan. Wat dit arrest betreft en bovendien ook de

opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip “uitzonderlijke gevallen” werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: *“183. The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.”* (Het Hof oordeelt dat onder “andere zeer uitzonderlijke gevallen” zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM dient begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.)

In casu blijkt uit bovendaande bespreking dat de verzoekster dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aantoon. Zij maakt niet aannemelijk dat de rechtspraak van het EHRM in de zaak Paposhvili ook in casu toepassing vindt.

Ten slotte stelt de verzoekster in haar eerste middel dat over de mogelijkheid om naar school te gaan door de dienst vreemdelingenzaken nog niet werd geoordeeld.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekster niet aannemelijk maakt waarom dit een ‘nieuw element’ zou uitmaken dat de verweerder op onterechte wijze niet weerhouden zou hebben. Het louter vermelden van een dergelijk element in de aanvraag betekent niet dat de verweerder zich hierover op zeer concrete wijze moet uitspreken. De verweerder oordeelde in casu dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. De verzoekster maakt zelfs niet aannemelijk dat de mogelijkheid al dan niet naar school te gaan een ‘element ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf’ is, aangezien niet valt in te zien wat het al dan niet schoollopen te maken heeft met de medische toestand of de mogelijkheid tot medische behandeling. De verzoekster laat na aan te tonen dat de verweerder zich op dit punt in concreto had moeten uitspreken.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekster de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht het tweede middel als volgt toe:

“TWEEDE MIDDEL

Met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten

**AFGELEID UIT DE SCHENDING VAN ARTIKEL 7, EERSTE LID, 1 ° EN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET,
ARTIKEL 3 EVRM, ALSOOK DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT**

Eerste onderdeel

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat er bij een beslissing tot verwijdering door tegenpartij dient o.a. rekening gehouden te worden met de gezondheidstoestand van de vreemdeling.

M. is geboren met de aandoening 'spina bifida', waardoor zij ernstig gehandicapt is en constante opvolging en behandelingen nodig heeft om onafhankelijk te kunnen leven en relatief pijnloos door het leven te kunnen gaan.

Deze opvolging en behandelingen zijn niet mogelijk in Servië.

De bevelen om het grondgebied te verlaten bevat geen enkele motivering op dit punt.

De bestreden beslissingen schenden dan ook artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Hetzelfde artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet eveneens dat er bij een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het gezinsleven van verzoekster.

Ook dat is niet gebeurd.

Tweede onderdeel

Vóór de wijziging van artikel 7 door de wet van 19.01.2012 was de afgifte van een bevel op grond van artikel 7 Vreemdelingenwet facultatief (RVV arrest nrs. 66.328 tot 66.332 van 08.09.2011). Sinds de wetswijziging van 19.01.2012 is dit niet langer het geval wanneer het bevel o.m. gegrond wordt op artikel 7, eerste lid, 1°, zoals in onderhavig geval.

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat deze verplichting "uiteraard" niet geldt indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending zou uitmaken van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Tegenpartij mag dus geen automatische toepassing maken van artikel 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet wanneer een schending van artikel 3 EVRM dreigt, wat in casu bewezen is gelet op de ernstige medische problemen van verzoekster en de andere elementen uiteengezet in het verzoekschrift op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het EHRM besliste recentelijk met het arrest Paposhvili dat de verwijdering van zwaar zieke vreemdelingen enkel in uitzonderlijke omstandigheden artikel 3 EVRM kunnen schenden.

Verzoeksters verwijzen naar het belang van een effectief beschikbare en toegankelijke behandeling in het land van herkomst. Hij verwijst naar het recente arrest Paposvili, waarbij België werd veroordeeld wegens een schending van artikel 3 EVRM, waarin wordt gesteld dat er een schending zou zijn bij uitwijzing zonder analyse van "the risk faced by him in the light of the information concerning his state of health and the existence of appropriate treatment in Georgia."

Wanneer een serieus zieke persoon in het land van herkomst geen effectieve toegang heeft tot verzorging, en er hierdoor een blootstelling bestaat aan een serious, rapid and irreversible decline van diens gezondheidssituatie, met als resultaat ernstig leiden of een significant reduction in life expectancy, is er een schending van artikel 3 EVRM.

Volgens de Grote Kamer kan artikel 3 EVRM geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (§ 1 83).

Nationale administraties en rechters moeten "geval per geval nagaan of de zorgen die in het algemeen beschikbaar zijn in het bestemmingsland in de praktijk voldoende en adequaat zijn om de pathologie waaraan de betrokkene lijdt te behandelen." (§ 1 87-1 89)

De overheden moeten ook onderzoeken of "het voor de betrokkene effectief mogelijk is toegang te hebben tot deze zorgen en behandelingen in het bestemmingsland". Hiervoor moeten ze voornamelijk volgende elementen in overweging nemen: "de kostprijs van de medicatie en behandelingen, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk, en de geografische afstand om de nodige zorgen te verkrijgen" (§ 1 90).

Aldus zou artikel 3 EVRM geschonden worden als aan verzoeksters het verblijfsrecht wordt ontzegd terwijl zij in haar land van herkomst geen toegang tot (de karige voorhanden zijnde) medische behandeling kan krijgen.

De bestreden beslissingen schendt dan ook artikel 7 Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 EVRM.”

2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekster betoogt dat artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat er bij een beslissing tot verwijdering door de verweerder onder meer rekening moet gehouden worden met de gezondheidstoestand en het gezinsleven van de vreemdeling. Ze stelt dat zij geboren is met de aandoening 'spina bifida', waardoor zij ernstig gehandicapt is en constante opvolging en behandelingen nodig heeft om onafhankelijk te kunnen leven en relatief pijnloos door het leven te kunnen gaan. Deze opvolging en behandelingen zijn volgens de verzoekster niet mogelijk in Servië. Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat geen enkele motivering op dit punt, noch over het gezinsleven van de verzoekster en schendt volgens haar om die reden artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In casu bestaat er betwisting tussen de partijen over de vraag of er al dan niet afdoende rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster of haar gezinsleven.

De verweerder kan worden bijgetreden waar hij betoogt dat hij, tegelijk met de bevel om het grondgebied te verlaten, op 17 oktober 2017 heeft geoordeeld over de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van 16 februari 2015. Kernvraag is of dit gegeven in casu volstaat in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de verweerder eveneens op 17 oktober 2017 op niet kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 16 februari 2015 niet ontvankelijk was op grond van artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verweerder moet rekening met de gezondheidstoestand zoals die bestaat op het ogenblik van het nemen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten als hij conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wil handelen.

Los van het feit dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel betrekking heeft op de gezondheidstoestand van de persoon aan wie het verwijderingsbesluit wordt afgegeven, staat het in casu vast dat de verweerder rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster. Dit blijkt immers uit de eerste bestreden beslissing. Waar de verzoekster laat uitschijnen dat in de bestreden akten zelf de motieven moeten worden opgenomen over de gezondheidstoestand, stelt de Raad vast dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich geen uitdrukkelijke motiveringsplicht omvat. Dit blijkt ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zelf, dat stelt dat de gemachtigde moet 'rekening houden met' de gezondheidstoestand. Dit wijst eerder op een specifieke zorgvuldigheidsplicht en niet op een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Deze specifieke zorgvuldigheidsplicht gebiedt dan wel

dat de beoordeling van de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde elementen moet gebeuren op een relevant tijdstip ten aanzien van het treffen van de beslissing tot verwijdering. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat dit in casu niet het geval is geweest.

Wat het gezinsleven betreft stelt de Raad vast dat zowel verzoekster als haar moeder en zus in casu een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen. Er is om die reden ook geen risico op een schending van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de verweerder in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet hierover expliciet had moeten motiveren in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, noch dat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Voor wat de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan de Raad volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel, waaruit blijkt dat de rechtspraak van het EHRM in de zaak Paposhvili in casu niet van toepassing is. Minstens maakt de verzoekster niet aannemelijk dat dit wel het geval is. De verzoekster herhaalt immers haar argumentatie over artikel 3 van het EVRM zoals zij ook in haar eerste middel uiteengezet heeft.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekster de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten dat luidt *“uit het paspoort van betrokkene blijkt dat op 12.04.2011 het Schengengrondgebied heeft betreden. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden”* niet betwist. Deze motivering blijft dan ook staan en de verzoekster maakt een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekster de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU